A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2020. július 9.*

„Előzetes döntéshozatal – EUMSZ 267. cikk – A »bíróság« fogalma – A természetes személyek védelme a személyes adatok kezelése vonatkozásában – (EU) 2016/679 rendelet – Hatály – A 2. cikk (2) bekezdésének a) pontja – Az »uniós jog hatályán kívül eső tevékenységek« fogalma – A 4. cikk 7. pontja – Az »adatkezelő« fogalma – Egy tagállam szövetségi tartományi közgyűlésének petíciós bizottsága – 15. cikk – Az érintett hozzáférési joga”

A C-272/19. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Verwaltungsgericht Wiesbaden (wiesbadeni közigazgatási bíróság, Németország) a Bírósághoz 2019. április 1-jén érkezett, 2019. március 27-i határozatával terjesztett elő a

VQ

és

a **Land Hessen**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: A. Prechal tanácselnök, L. S. Rossi (előadó), J. Malenovský, F. Biltgen és N. Wahl bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– VQ képviseletében A.-K. Pantaleon, genannt Stemberg Rechtsanwältin,

– a Land Hessen képviseletében H.-G. Kamann, M. Braun és L. Hesse Rechtsanwälte,

– a német kormány képviseletében J. Möller, M. Hellmann és A. Berg, meghatalmazotti minőségben,

– a cseh kormány képviseletében M. Smolek, O. Serdula és J. Vláčil, meghatalmazotti minőségben,

– az észt kormány képviseletében N. Grünberg, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: német.

– a lengyel kormány képviseletében B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében H. Krämer, D. Nardi és F. Erlbacher, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem egyrészről a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2016. április 27-i (EU) 2016/679 európai parlamenti és tanácsi rendelet (általános adatvédelmi rendelet) (HL 2016. L 119., 1. o.; helyesbítés: HL 2016. L 314., 72. o.) 4. cikke 7. pontjának és 15. cikkének, másrészről az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 47. cikkének második bekezdésével összefüggésben értelmezett EUMSZ 267. cikknek az értelmezésére vonatkozik.

2 Ezt a kérelmet a VQ és a Land Hessen (Hessen tartomány, Németország) között az érintettnek a Hessischer Landtag (Hessen tartomány közgyűlése) petíciós bizottsága által rögzített, őt érintő személyes adatokhoz való hozzáférés iránti kérelem e közgyűlés elnöke általi elutasításának jogszerűsége tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 95/46/EK irányelv

3 A 2016/679 rendelettel hatályon kívül helyezett, a személyes adatok feldolgozása [helyesen: kezelése] vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 1995. október 24-i 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 1995. L 281., 31. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 15. kötet, 355. o.) „Hatály” címet viselő 3. cikke a következőket írta elő:

„(1) Ezen irányelvet kell alkalmazni a személyes adatok részben vagy egészben automatizált módon való feldolgozására [helyesen: kezelésére], valamint azoknak a személyes adatoknak a nem automatizált módon való feldolgozására [helyesen: kezelésére], amelyek valamely nyilvántartási rendszer részét képezik, vagy amelyeket egy nyilvántartási rendszer részévé kívánnak tenni.

(2) Az irányelv nem alkalmazandó az alábbi személyesadat-feldolgozásokra [helyesen: személyesadat-kezelésekre]:

– a közösségi jog hatályán kívül eső tevékenységek, mint például az Európai Unióról szóló szerződés V. és VI. címeiben megállapítottak, valamint a közbiztonsággal, a védelemmel, a nemzetbiztonsággal (beleértve az ország gazdasági jólétét is, ha a feldolgozási [helyesen: az adatkezelési] művelet nemzetbiztonsági ügyre vonatkozik [helyesen: nemzetbiztonsági üggyel kapcsolatos]), továbbá a büntetőjog területén az állami tevékenységekkel kapcsolatos feldolgozási [helyesen: adatkezelési] műveletek,

– a természetes személy által kizárólag személyes célra, vagy háztartási tevékenysége keretében végzett adatfeldolgozás [helyesen: adatkezelés].”

A 2016/679 rendelet

4 A 2016/679 rendelet (16) és (20) preambulumbekezdése a következőket mondja ki:

„(16) E rendelet nem vonatkozik az alapvető jogok és szabadságok olyan tevékenységekkel kapcsolatos védelmére, illetve a személyes adatok olyan tevékenységekkel kapcsolatos szabad áramlására, amelyek az uniós jog hatályán kívül esnek, mint például a nemzetbiztonsággal kapcsolatos tevékenységek. Nem tartozik e rendelet hatálya alá a tagállamok által olyan tevékenységek keretében végzett személyes adatok kezelése sem, amelyeket a tagállamok az Unió közös kül- és biztonságpolitikájával összefüggésben végeznek.

[…]

(20) Bár ezt a rendeletet a bíróságok és más igazságügyi hatóságok tevékenységeire is alkalmazni kell, az uniós, illetve a tagállami jog a személyes adatok kezelésével összefüggésben a bíróságok és más igazságügyi hatóságok által végzett kezelési műveleteket és eljárásokat pontosabban meghatározhatja. Annak érdekében, hogy az igazságszolgáltatási feladataik ellátása során, beleértve a döntéshozatalt is, biztosítva legyen a bírói kar függetlensége, a felügyeleti hatóságok hatásköre nem terjedhet ki a személyes adatok olyan kezelésére, amelyet a bíróságok igazságszolgáltatási feladatkörükben eljárva végeznek. Lehetővé kell tenni, hogy az ilyen adatkezelési műveletek felügyeletével a tagállamok igazságügyi rendszerén belül olyan szakosodott szerveket bízzanak meg, amelyek elsősorban biztosítják az e rendeletben foglalt szabályoknak való megfelelést, növelik a bírói kar tudatosságát az e rendelet szerinti kötelezettségeik tekintetében és kezelik az említett adatkezelési tevékenységgel kapcsolatos panaszokat.”

5 E rendelet „Tárgyi hatály” címet viselő 2. cikke a következőket írja elő:

„(1) E rendeletet kell alkalmazni a személyes adatok részben vagy egészben automatizált módon történő kezelésére, valamint azoknak a személyes adatoknak a nem automatizált módon történő kezelésére, amelyek valamely nyilvántartási rendszer részét képezik, vagy amelyeket egy nyilvántartási rendszer részévé kívánnak tenni.

(2) E rendelet nem alkalmazandó a személyes adatok kezelésére, ha azt:

a) az uniós jog hatályán kívül eső tevékenységek során végzik;

b) a tagállamok az EUSZ V. címe 2. fejezetének hatálya alá tartozó tevékenységek során végzik;

c) természetes személyek kizárólag személyes vagy otthoni tevékenységük keretében végzik;

d) az illetékes hatóságok bűncselekmények megelőzése, nyomozása, felderítése, vádeljárás lefolytatása vagy büntetőjogi szankciók végrehajtása céljából végzik, ideértve a közbiztonságot fenyegető veszélyekkel szembeni védelmet és e veszélyek megelőzését.

[…]”

6 Az említett rendelet „Fogalommeghatározások” címet viselő 4. cikke a következőképpen rendelkezik:

„E rendelet alkalmazásában:

[…]

7. »adatkezelő«: az a természetes vagy jogi személy, közhatalmi szerv, ügynökség vagy bármely egyéb szerv, amely a személyes adatok kezelésének céljait és eszközeit önállóan vagy másokkal együtt meghatározza; ha az adatkezelés céljait és eszközeit az uniós vagy a tagállami jog határozza meg, az adatkezelőt vagy az adatkezelő kijelölésére vonatkozó különös szempontokat az uniós vagy a tagállami jog is meghatározhatja;

[…]”

7 Ugyanezen rendelet „Az érintett hozzáférési joga” címet viselő 15. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„(1) Az érintett jogosult arra, hogy az adatkezelőtől visszajelzést kapjon arra vonatkozóan, hogy személyes adatainak kezelése folyamatban van-e, és ha ilyen adatkezelés folyamatban van, jogosult arra, hogy a személyes adatokhoz és a következő információkhoz hozzáférést kapjon:

[…]”

8 A 2016/679 rendelet „Korlátozások” címet viselő 23. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Az adatkezelőre vagy adatfeldolgozóra alkalmazandó uniós vagy tagállami jog jogalkotási intézkedésekkel korlátozhatja a 12–22. cikkben és a 34. cikkben foglalt, valamint a 12–22. cikkben meghatározott jogokkal és kötelezettségekkel összhangban lévő rendelkezései tekintetében az 5. cikkben foglalt jogok és kötelezettségek hatályát, ha a korlátozás tiszteletben tartja az alapvető jogok és szabadságok lényeges tartalmát, valamint az alábbiak védelméhez szükséges és arányos intézkedés egy demokratikus társadalomban:

a) nemzetbiztonság;

b) honvédelem;

c) közbiztonság;

d) bűncselekmények megelőzése, nyomozása, felderítése vagy a vádeljárás lefolytatása, illetve büntetőjogi szankciók végrehajtása, beleértve a közbiztonságot fenyegető veszélyekkel szembeni védelmet és e veszélyek megelőzését;

e) az Unió vagy valamely tagállam egyéb fontos, általános közérdekű célkitűzései, különösen az Unió vagy valamely tagállam fontos gazdasági vagy pénzügyi érdeke, beleértve a monetáris, a költségvetési és az adózási kérdéseket, a népegészségügyet és a szociális biztonságot;

f) a bírói függetlenség és a bírósági eljárások védelme;

g) a szabályozott foglalkozások esetében az etikai vétségek megelőzése, kivizsgálása, felderítése és az ezekkel kapcsolatos eljárások lefolytatása;

h) az a)–e) és a g) pontban említett esetekben – akár alkalmanként – a közhatalmi feladatok ellátásához kapcsolódó ellenőrzési, vizsgálati vagy szabályozási tevékenység;

i) az érintett védelme vagy mások jogainak és szabadságainak védelme;

j) polgári jogi követelések érvényesítése.”

A német jog

A szövetségi jog

9 A Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (a Németországi Szövetségi Köztársaság alaptörvénye) 97. cikke a következőket írja elő:

„(1) A bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve.

(2) A teljes munkaidejű bírói tisztségre a beosztási tervnek megfelelően véglegesen kinevezett bírákat a szolgálati jogviszonyuk lejárta előtt – akaratuk ellenére – csak bírósági határozat alapján és kizárólag a törvényben meghatározott okokból és eljárás keretében lehet felmenteni, tartósan vagy ideiglenesen felfüggeszteni, áthelyezni, vagy nyugállományba helyezni. Törvény életkorhatárt írhat elő, amelynek elérésekor az élethosszig kinevezett bírák nyugállományba lépnek. A bíróságok szervezetének vagy illetékességi területének változása esetén a bírákat – teljes illetményük megtartása mellett – másik bírósághoz lehet áthelyezni, illetve fel lehet menteni.”

10 A Deutsches Richtergesetz (a bírák jogállásáról szóló német törvény; a továbbiakban: DRiG) 26. §-ának szövege a következő:

„(1) A bírák felett szolgálati felügyelet csak annyiban gyakorolható, amennyiben az nem veszélyezteti függetlenségüket.

(2) A szolgálati felügyelet – az (1) bekezdés sérelme nélkül – magában foglalja a bíró megrovását nem megfelelő munkavégzés esetén, és a bíró figyelmeztetését arra, hogy feladatait megfelelően és késedelem nélkül lássa el.

(3) Ha a bíró állítása szerint valamely szolgálati felügyeleti intézkedés sérti a függetlenségét, akkor – kérelmére – bíróság hoz határozatot e törvény rendelkezéseinek megfelelően.”

Hessen tartomány joga

11 A Verfassung des Landes Hessen (Hessen tartomány alkotmánya) 126. cikke a következőket írja elő:

„(1) Az igazságszolgáltatási hatalmat kizárólag a törvény által létesített bíróságok gyakorolják.

(2) A bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve.”

12 Ezen alkotmány 127. cikkének szövege a következő:

„(1) A teljes munkaidejű bírói tisztségre megfelelően kinevezett bírák kinevezése élethosszig szól.

(2) A bírákat csak akkor lehet élethosszig kinevezni, ha a törvényben meghatározott időtartamú próbaidő alatti ideiglenes alkalmazásukat követően személyiségük és bíróként végzett tevékenységük garantálja, hogy feladataikat a demokrácia és a társadalmi megértés szellemében fogják ellátni.

(3) Az ideiglenes alkalmazásra vonatkozó és az élethosszig szóló kinevezésre vonatkozó határozatot az igazságügyi miniszter és a bírák kiválasztásával foglalkozó bizottság együttesen hozza meg.

[…]”

13 A Hessisches Richergesetz (Hessen tartománynak a bírák jogállásáról szóló törvénye, a továbbiakban: HRiG) 2b. §-a a következőket mondja ki:

„A bírák alkalmasságának, a képesítéseinek és szakmai teljesítményének értékelésére az igazságügyi minisztérium iránymutatása az irányadó.”

14 A HRiG 3. §-a a következőképpen rendelkezik:

„A bírákat az igazságügyi miniszter nevezi ki.”

15 A Verwaltungsgerichtsordnung (a közigazgatási bírósági eljárásról szóló törvénykönyv) 18. §-ának szövege a következő:

„A személyi állománnyal összefüggésben felmerülő ideiglenes szükségletek kielégítése érdekében ideiglenes bírákként a bírói tisztség ellátáshoz szükséges képesítéssel rendelkező, határozatlan időre kinevezett köztisztviselőket lehet legalább kétéves időtartamra és legfeljebb hivatali idejük lejártáig kinevezni. A DRiG 15. §-a (1) bekezdésének első és harmadik mondatát, valamint (2) bekezdését ennek megfelelően kell alkalmazni.”

16 A Hessen tartomány jogát az adatvédelem területén többek között a 2016/679 rendelethez igazító Hessisches Datenschutz- und Informationsfreiheitsgesetz (Hessen tartomány adatvédelemről és információszabadságról szóló törvénye) 30. §-ának (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A 15. és a 29. § kivételével, e törvény rendelkezései a tartományi közgyűlésre csak annyiban alkalmazandók, amennyiben a közgyűlés közigazgatási ügyekben jár el, így különösen akkor, ha a tartományi közgyűlés gazdasági ügyeivel, a személyi állomány irányításával, illetve olyan jogalkotási rendelkezések végrehajtásával kapcsolatban jár el, amelyek végrehajtása a tartományi közgyűlés elnökének a feladatkörébe tartozik. Egyebekben a tartományi közgyűlés az alkotmányos jogállásának megfelelő belső adatvédelmi szabályzatot fogad el. […]”

17 Az 1993. december 16-i Geschäftsordnung des Hessischen Landtags (Hessen tartomány közgyűlésének ügyrendje) 2. melléklete tartalmazza a Hessen tartomány közgyűlése 1986 a Hessen tartomány közgyűlése által minősített adatok kezeléséről szóló, 1986. évi iránymutatást, amelynek „A magántitkok védelme” címet viselő 13. §-a a következőket írja elő:

„(1) Amennyiben azt személyes, üzleti vagy üzemi titkok védelme megköveteli, a bizottsági iratok, egyéb dokumentumok és tanácskozások titkosságát meg kell őrizni. Ez különösen vonatkozik az adóügyi iratokra és a petíciókra. […]

(2) Az ezen iratokba vagy dokumentumokba való betekintés joga csak a hatáskörrel rendelkező bizottság tagjait illeti meg. Ugyanez vonatkozik a bizottságoknak az (1) bekezdés értelmében titkosként kezelendő kérdésekkel kapcsolatos tanácskozásairól készült jegyzőkönyvekre. A jegyzőkönyvek terjesztéséről a bizottság határoz.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

18 VQ – azt követően, hogy petíciót nyújtott be Hessen tartomány közgyűlésének petíciós bizottságához – a petíciójának kezelésével összefüggésben a bizottság által rögzített, őt érintő személyes adatokhoz való hozzáférés biztosítását kérte a bizottságtól a 2016/679 rendelet 15. cikke alapján.

19 Hessen tartomány közgyűlésének elnöke azon az alapon döntött e kérelem elutasítása mellett, hogy a petíciós eljárás a közgyűlés feladatkörébe tartozik, valamint hogy az említett közgyűlés nem tartozik a 2016/679 rendelet hatálya alá.

20 VQ 2013. március 22-én keresetet indított a Verwaltungsgericht Wiesbaden (wiesbadeni közigazgatási bíróság, Németország) előtt a Hessen tartomány közgyűlésének elnöke által hozott, a kérelmét elutasító határozat ellen.

21 Ez a bíróság megjegyzi, hogy – figyelemmel többek között a Hessen tartomány közgyűlése által minősített adatok kezeléséről szóló, 1986. évi iránymutatás 13. §-ára – a német jog nem biztosít hozzáférést a személyes adatokhoz az alapeljárásban szóban forgóhoz hasonló petícióval összefüggésben.

22 Ugyanakkor elsősorban az a kérdés merül fel a bíróságban, hogy Hessen tartomány közgyűlésének petíciós bizottsága minősülhet-e a 2016/679 rendelet 4. cikkének 7. pontja értelmében vett „közhatalmi szervnek”, és a jelen ügyben tekinthető-e VQ személyes adatai „adatkezelőjének”. Ebben az esetben ugyanis VQ hivatkozhatna az említett rendelet 15. cikke alapján a hozzáférési jogra.

23 A 2016/679 rendelet azonban egyáltalán nem határozza meg a „közhatalmi szerv” fogalmát. A Verwaltungsgericht Wiesbaden (wiesbadeni közigazgatási bíróság) szerint ez a kifejezés funkcionális értelemben, illetve intézményi értelemben is értelmezhető. Az első értelmezés alapján „közhatalmi szervet” képezne minden olyan közjogi intézmény, amely közigazgatási feladatot lát el, ideértve következésképpen Hessen tartomány közgyűlését is, amennyiben ilyen feladatokat lát el. A második értelmezés alapján e közgyűlés petíciós bizottsága önálló, ekként pedig – intézményi értelemben – közhatalmi szerv. Nem vesz részt az említett közgyűlés jogalkotási tevékenységében, mivel egyrészről tevékenysége nem bír kötelező erővel, másrészről pedig sem kezdeményezési joggal, sem szabályozási joggal nem rendelkezik, amennyiben tevékenysége mindenkor a polgárok által benyújtott petícióktól és a petíció tartalmától függ.

24 Mivel egyébként a 2016/679 rendelet 2. cikkének (2) bekezdése nem zárja ki az igazságszolgáltatási vagy jogalkotói minőségben eljáró testületek és intézményeket, ez a rendelkezés azt vonja maga után, hogy a közigazgatás, ekként pedig a közhatalmi szerv fogalmát illetően tág értelmezést kell elfogadni. Ily módon a petíciós jog vonatkozásában ezt a bizottságot semmi nem különbözteti meg Hessen tartomány más közigazgatási hatóságaitól.

25 A Verwaltungsgericht Wiesbaden (wiesbadeni közigazgatási bíróság) ennélfogva úgy véli, hogy Hessen tartomány közgyűlésének petíciós bizottsága az e rendelet 4. cikkének 7. pontja értelmében vett „közhatalmi szerv”, valamint hogy a jelen ügyben semmi nem zárja ki az említett rendelet 15. cikke szerinti hozzáférési jog gyakorlását.

26 Ugyanakkor másodsorban ez a bíróság bizonytalan abban, hogy a Bíróság által e tekintetben meghatározott kritériumok – és különösen az érintett testület függetlenségével kapcsolatos kritérium – tükrében ő maga minősülhet-e a Charta 47. cikkének második bekezdésével összefüggésben értelmezett EUMSZ 267. cikk szerinti „bíróságnak”.

27 E tekintetben felidézi, hogy a függetlenség követelménye két szempontból áll. Az első – külső – szempont azt feltételezi, hogy az érintett szerv teljesen autonóm módon gyakorolja feladatkörét, anélkül hogy bárkinek alá lenne rendelve, és anélkül hogy bárhonnan utasításokat kapna, így ez a testület védett az olyan külső beavatkozással vagy nyomással szemben, amely veszélyeztetheti tagjainak függetlenségét az eléjük terjesztett jogvitákat illetően. A második – belső – szempont a pártatlanság fogalmával áll összefüggésben, és arra vonatkozik, hogy egyenlő távolságot kell tartani a jogvitában részt vevő felektől, illetve e feleknek a jogvita tárgyához fűződő mindenkori érdekeitől. Ez a szempont az objektivitást, valamint azt követeli meg, hogy a jogvita megoldása során a jogszabály szigorú alkalmazásán kívül semmilyen más érdek ne érvényesüljön.

28 Ami a függetlenség külső szempontját illeti, a bíróság és az igazságügyi minisztérium közötti kapcsolat azt jelenti, hogy ez a bíróság nem tudja teljesen autonóm módon gyakorolni feladatkörét. A jelen ügyben Hessen tartomány bíróságainak szervezetét e tartomány igazságügyi minisztériuma határozza meg. Közelebbről: ez a minisztérium határozza meg a kommunikációs eszközöket (telefon, fax, internet stb.) és a számítástechnikai berendezéseket, különösen a Hessen tartomány pénzügyminisztériumának keretén belüli központi szolgáltatóval, azaz a Hessische Zentrale für Datenverarbeitunggal (Hessen tartomány adatkezelési központja) működő, a közigazgatás számára kidolgozott „HessenPC”-t. Ez a szolgáltató biztosítja a rendszer karbantartását is, úgyhogy az adminisztráció minden igazságügyi adathoz hozzáférhet.

29 A bíróságokra – többek között az igazságügyi minisztérium által biztosított berendezések vagy személyi állomány révén – gyakorolt politikai befolyásnak már a puszta kockázata is elegendő ahhoz, hogy kialakuljon a bíróságok határozataiba való beavatkozásnak és a bíróságoknak a feladataik gyakorlásával kapcsolatos függetlensége befolyásolásának a kockázata. E célból még az ügyek gyors kezelése céljából a munkateherre vonatkozó, az említett minisztérium által kezelt statisztika alkalmazásával gyakorolt feltételezett nyomás is elegendő.

30 Ezen túlmenően Hessen tartomány bíróságai nem gyakorolnak autonóm felülvizsgálatot az adatvédelemmel kapcsolatban, mivel az adatkezelést javarészt lényegében Hessen tartomány igazságügyi minisztériuma írja elő, a 2016/679 rendelet (20) preambulumbekezdésében említett bírósági felülvizsgálat nélkül.

31 A függetlenség belső szempontját illetően a Verwaltungsgericht Wiesbaden (wiesbadeni közigazgatási bíróság) pontosítja, hogy a német alkotmányjog nem garantálja a bíróságok intézményi függetlenségét.

32 Mindenekelőtt ugyanis – amint az a HRiG 2b. és 3. §-ából kitűnik – a bíráknak, köztük a kérdést előterjesztő bíróság tagjainak a kinevezése, értékelése és előléptetése Hessen tartomány igazságügyi miniszterének hatáskörébe tartozik. Ebből következik, hogy alkalmazni kell rájuk a közszolgálati jog rendelkezéseit, ily módon többek között a bírák – Európai Igazságügyi Képzési Hálózat keretében sorra kerülőkhöz hasonló – külföldi szakmai utazásairól az említett miniszternek kell döntenie.

33 Ezután – a közigazgatási bírósági eljárásról szóló törvénykönyv 18. §-ának megfelelően – a személyi állománnyal összefüggésben felmerülő ideiglenes szükségletek kielégítése érdekében köztisztviselőket lehet ideiglenes bírákként kinevezni. Márpedig az ilyen bírák érkezhetnek olyan közhatalmi szervtől, amely az ilyen bírák előtt folyamatban lévő bírósági eljárásokban alperesként vesz részt.

34 Ezen túlmenően Hessen tartomány igazságügyi minisztériuma a Hessen tartomány kormányzatának alkalmazásában álló személyek adatainak kezelésére szolgáló rendszerben rögzíti valamennyi bíró szakmai elérhetőségét, ily módon e tartomány minden közigazgatási hatósága akkor is hozzáférhet ezekhez az adatokhoz, ha esetleg félként vesz részt az ugyanezen bírák előtt folyamatban lévő valamely ügyben.

35 Végezetül az igazságügyi minisztérium határozza meg a bírák számát és az egyes bíróságokon rendelkezésre álló álláshelyek számát, a minisztérium dönt a ténylegesen a végrehajtó hatalomhoz rendelt „nem bírósági” személyi állományról és az egyes bíróságok számítástechnikai berendezéseiről.

36 A bíróságok ily módon csak funkcionális függetlenséggel rendelkeznek, amennyiben – Hessen tartomány alkotmánya 126. cikkének megfelelően – kizárólag a bírák függetlenek, és vannak a törvénynek alárendelve. Önmagában azonban ez a funkcionális függetlenség nem elegendő a bíróságok bármely külső befolyástól való megóvásához.

37 A Verwaltungsgericht Wiesbaden (wiesbadeni közigazgatási bíróság) ebből azt a következtetést vonja le, hogy esetében valószínűleg nem teljesülnek a Charta 47. cikkének második bekezdésében ahhoz előírt feltételek, hogy független és pártatlan bíróságnak minősülhessen.

38 E körülmények között a Verwaltungsgericht Wiesbaden (wiesbadeni közigazgatási bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Alkalmazandó-e a jelen esetben a [2016/679 rendeletnek] [»Az érintett hozzáférési joga« címet viselő] 15. cikke egy tagállam szövetségi állama közgyűlésének a polgárok beadványainak elintézésére illetékes bizottságára – a jelen esetben a hesseni tartományi közgyűlés petíciós bizottságára –, és e bizottságot e tekintetben a [2016/679 rendelet] 4. cikkének 7. pontja értelmében vett közhatalmi szervnek kell-e tekinteni?

2) A kérdést előterjesztő bíróság [a Charta] 47. cikkének második bekezdésével összefüggésben értelmezett EUMSZ 267. cikk értelmében vett független és pártatlan bíróságnak minősül-e?”

A Bíróság hatásköréről

39 Észrevételeiben a lengyel kormány különösen a második kérdéssel kapcsolatos határozathozatal vonatkozásában kérdőjelezi meg a Bíróság hatáskörét, figyelemmel arra, hogy az uniós jog nem szabályozza a tagállamok bírósági szervezetét, és hogy – következésképpen – ez a kérdés kizárólag a nemzeti jog hatálya alá tartozik.

40 E tekintetben elegendő megállapítani, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az uniós jog – azaz a 2016/679 rendelet és a Charta 47. cikkével összefüggésben értelmezett EUMSZ 267. cikk – értelmezésére vonatkozik.

41 E körülmények között a Bíróság nyilvánvalóan hatáskörrel rendelkezik arra, hogy a kérelem teljes egészére, azaz az első és a második kérdésre vonatkozóan egyaránt határozatot hozzon (lásd ebben az értelemben: 2019. november 19-i A. K. és társai ítélet [A legfelsőbb bíróság fegyelmi tanácsának függetlensége], C-585/18, C-624/18 és C-625/18, EU:C:2019:982, 74. és 75. pont).

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságáról

42 Második kérdésében a Verwaltungsgericht Wiesbaden (wiesbadeni közigazgatási bíróság) kételyeinek ad hangot azt illetően, hogy a Charta 47. cikkével összefüggésben értelmezett EUMSZ 267. cikk értelmében „bíróságnak” minősül-e. Ily módon valójában az általa előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságának vizsgálatára kéri a Bíróságot, mivel a kérelem elfogadhatóságának egyik feltétele, következésképpen pedig az első kérdésben említett uniós jogi rendelkezés Bíróság általi értelmezésének előkövetelménye az, hogy ő az említett 267. cikk értelmében vett „bíróságnak” minősüljön.

43 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében annak értékeléséhez, hogy a szóban forgó előzetes döntéshozatalt kezdeményező szerv az EUMSZ 267. cikk szerinti „bíróság” jellemzőivel rendelkezik-e – ami kizárólag az uniós jog alapján eldöntendő kérdés –, így tehát annak értékeléséhez, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadható-e, a Bíróság meghatározott tényezők összességét veszi figyelembe, amelyek közé tartozik az, hogy a szerv jogszabály alapján jött-e létre, állandó jelleggel működik-e, hatásköre kötelező jellegű-e, az eljárása kontradiktórius jellegű-e, jogszabályokat alkalmaz-e, valamint hogy független-e (lásd ebben az értelemben: 2020. január 21-i Banco de Santander ítélet, C-274/14, EU:C:2020:17, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

44 A Verwaltungsgericht Wiesbaden (wiesbadeni közigazgatási bíróság) által megfogalmazott kételyek a törvényhozó hatalomtól, illetve a végrehajtó hatalomtól való saját függetlenségére vonatkoznak. Ezek a kételyek a következő körülményeken alapulnak: először is, a bírákat az igazságügyi miniszter nevezi ki és lépteti elő; másodszor, a bírák értékelését az igazságügyi minisztérium a köztisztviselőkre

alkalmazandókkal azonos rendelkezések alapján végzi; harmadszor, a bírák személyes adatainak és szakmai elérhetőségét ez a minisztérium kezeli, amely ily módon hozzáfér ezekhez az adatokhoz; negyedszer, a személyi állománnyal összefüggésben felmerülő ideiglenes szükségletek kielégítése érdekében köztisztviselőket lehet ideiglenes bírákként kinevezni; és ötödször, az említett minisztérium határozza meg a bíróságok külső és belső szervezetét, dönt a bíróságok személyi állományának, kommunikációs eszközeinek és számítástechnikai berendezéseinek kiosztásáról, és ő határoz a bírák külföldi szakmai utazásairól is.

45 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a tagállami bírák függetlensége több szempontból is alapvető fontossággal bír az uniós jogrend számára. Mindenekelőtt a jogállamiság elvébe tartozik, amely azon értékek részét képezi, amelyeken – az EUSZ 2. cikk értelmében – az Unió alapul, és amelyek közösek a tagállamokban, emellett az EUSZ 19. cikk alá tartozik, amely konkretizálja ezt az értéket, és amely az uniós jogrendben a bírósági felülvizsgálat biztosításának feladatát a nemzeti bíróságokra is ruházza (lásd ebben az értelemben: 2018. február 27-i Associação Sindical dos Juízes Portugueses ítélet, C-64/16, EU:C:2018:117, 32. pont). Az említett függetlenség ezután a Charta 47. cikkében előírt független és pártatlan bírósághoz való – az uniós jog hatályán belüli – alapvető jognak a jogalanyok számára történő biztosításához szükséges feltétel, amely jog döntő jelentőségű a jogalanyok uniós jogból eredő valamennyi joga védelmének biztosítása szempontjából (lásd ebben az értelemben többek között: 2020. március 26-i Simpson kontra Tanács és HG kontra Bizottság (felülvizsgálat) ítélet, C-542/18 RX-II és C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, 70. és 71. pontja, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az említett függetlenség végezetül alapvető azon igazságügyi együttműködési rendszer megfelelő működése szempontjából, amelyet az EUMSZ 267. cikkben előírt előzetes döntéshozatali mechanizmus megtestesít, amennyiben ezt a mechanizmust csak olyan, az uniós jog alkalmazásáért felelős fórum hozhatja működésbe, amely többek között ezen, függetlenségre vonatkozó feltételt teljesíti (lásd többek között: 2020. január 21-i Banco de Santander ítélet, C-274/14, EU:C:2020:17, 56. pontja, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

46 Ily módon – az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságának vizsgálata céljából – ezen egyetlen rendelkezésre figyelemmel lehet értékelni a függetlenséggel kapcsolatos azon kritériumot, amelynek az előzetes döntéshozatalt kérő szervnek meg kell felelnie ahhoz, hogy az EUMSZ 267. cikk értelmében vett „bíróságnak” minősüljön.

47 Ebből következik – amint azt az Európai Bizottság hangsúlyozza –, hogy a jelen ügyben ennek az értékelésnek kizárólag a Verwaltungsgericht Wiesbaden (wiesbadeni közigazgatási bíróság) alapjogvita keretében fennálló függetlenségére kell vonatkoznia, amely jogvita – amint az a jelen ítélet 22–25. pontjából kitűnik – az uniós jog, azaz a 2016/679 rendelet értelmezésére vonatkozik.

48 E tekintetben az említett közigazgatási bíróság által előadott bizonyos tényezők nyilvánvalóan nem relevánsak ehhez az értékeléshez.

49 Ez a helyzet elsősorban az ideiglenes bírák kinevezési eljárásaival kapcsolatos szabályokat illetően, mivel ezek a bírák nem tagjai a jelen ügyben egyedül a Verwaltungsgericht Wiesbaden (wiesbadeni közigazgatási bíróság) elnökéből álló eljáró ítélkező testületnek.

50 Ami másodsorban Hessen tartomány igazságügyi minisztériumának a bírák szakmai utazásainak kezelésével vagy a bíróságok szervezetével, a személyi állomány létszámának meghatározásával, a kommunikációs eszközök és a számítástechnikai berendezések kezelésével, valamint a személyes adatok kezelésével kapcsolatos szerepét illeti, elegendő megállapítani, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem egyáltalán nem tartalmaz olyan információt, amely alapján meg lehetne érteni, hogy ezek a tényezők mennyiben kérdőjelezhetik meg az alapügyben a Verwaltungsgericht Wiesbaden (wiesbadeni közigazgatási bíróság) függetlenségét.

51 Lényegében tehát annak az állítólagos befolyásnak a vizsgálata van hátra, amelyet a törvényhozó hatalom vagy a végrehajtó hatalom – a bírák kinevezésével, előléptetésével és értékelésével kapcsolatos szerepvállalása miatt – tud gyakorolni az említett közigazgatási bíróság tagjaira.

52 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a tagállami bíróságok esetében biztosítandó függetlenségi és pártatlansági garancia olyan szabályok meglétét igényli – különösen, ami a fórum összetételét, a kinevezést, a megbízatás időtartamát, valamint az elfogultsági okokat, a kizárási okokat és a tagok elmozdítását illeti –, amelyek a peres felek számára biztosítják minden, az említett fórum külső tényezők általi befolyásolhatóságára, valamint az ütköző érdekek vonatkozásában való semlegességére vonatkozó jogos kétség kizárását (2020. január 21-i Banco de Santander ítélet, C-274/14, EU:C:2020:17, 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

53 A német kormány e tekintetben pontosítja, hogy a jelen ügyben a bírák olyan autonóm jogállással rendelkeznek a közszolgálaton belül, amelyet többek között az elmozdíthatatlanság Németországi Szövetségi Köztársaság alaptörvényének 97. cikkében előírt garanciája, a bírák bírósági védelmét illetően a közszolgálati bíróságok hatásköre, valamint a kinevezési eljárás biztosít, amelyben a bírák kiválasztásával foglalkozó bizottság meghatározó szerepet játszik. Ez a Hessen tartomány alkotmányának 127. cikkében előírt bizottság az e tartomány közgyűlése által kinevezett hét tagból, öt bíróból és – évente váltakozva – e tartomány két ügyvédi kamarája valamelyikének az elnökéből áll. Az említett közgyűlés által – az e közgyűlés összetételével arányosan – kijelölt tagok hivatottak biztosítani az említett bizottság demokratikus legitimitását.

54 A kérdést előterjesztő bíróság keretében eljáró bíró kinevezésével kapcsolatos feltételeket illetően elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az a puszta körülmény, hogy a törvényhozó, illetve a végrehajtó hatalom részt vesz a bírák kinevezési eljárásában, nem hozhat létre köztük függőségi viszonyt, és nem is kelthet kétségeket pártatlanságukat illetően, ha kinevezésüket követően az érdekeltek semmilyen nyomás alá nem kerülnek és feladataik ellátása során nem kapnak utasításokat (lásd ebben az értelemben: 2019. november 19-i A. K. és társai ítélet [A legfelsőbb bíróság fegyelmi tanácsának függetlensége], C-585/18, C-624/18 és C-625/18, EU:C:2019:982, 133. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

55 Ugyanakkor úgy tűnik, hogy a Verwaltungsgericht Wiesbaden (wiesbadeni közigazgatási bíróság) a bírák kiválasztásával foglalkozó bizottság összetételének a függetlenség elvével való összeegyeztethetőségére is választ vár, e bizottság törvényhozó hatalom által kiválasztott tagjainak túlnyomó többségére figyelemmel.

56 Ez a körülmény azonban önmagában nem vezethet a kérdést előterjesztő bíróság függetlenségével kapcsolatos kételyekhez. A nemzeti bíróságok függetlenségét ugyanis – többek között a tagjainak kinevezését övező feltételek szempontjából – valamennyi releváns tényező tükrében kell értékelni.

57 Márpedig e tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy amennyiben valamely nemzeti bíróság egy sor olyan tényezőt terjesztett a Bíróság elé, amelyek – álláspontja szerint – kétségessé tehetik a bírák kinevezésében részt vevő valamely bizottság függetlenségét, a Bíróság megállapította, hogy jóllehet előfordulhat, hogy az említett bíróság által ily módon kiemelt egyik vagy másik tényező önmagában nem kifogásolható, és ez esetben azok a tagállamok hatáskörébe és döntéseik körébe tartoznak, kombinációjuk – azon körülmények mellett, amelyek között ezeket a döntéseket hozták – a bírák kinevezési eljárásában részt vevő szerv függetlenségének a megkérdőjelezéséhez vezethet, még akkor is, ha az ilyen következtetés az említett tényezők külön-külön történő figyelembevétele esetén nem érvényesülne (2019. november 19-i A. K. és társai ítélet [A legfelsőbb bíróság fegyelmi tanácsának függetlensége] C-585/18, C-624/18 és C-625/18, EU:C:2019:982, 142. pont).

58 A jelen ügyben nem lehet megállapítani, hogy az alapeljárásban szóban forgóhoz hasonló bizottság pusztán a jelen ítélet 55. pontjában említett tényező miatt nem független.

59 A bírák értékelésével és előléptetésével kapcsolatos, a Verwaltungsgericht Wiesbaden (wiesbadeni közigazgatási bíróság) által szintén megkérdőjelezett feltételeket illetően elegendő megállapítani, hogy a Bíróság elé terjesztett iratok nem tartalmaznak arra utaló jelzéseket, hogy az, ahogyan a végrehajtó hatalom e tekintetben a hatásköreit gyakorolja, jogos kétségeket támaszthatna többek között a peres felek körében az érintett bíró külső tényezők általi befolyásolhatóságát és az előtte esetlegesen felmerülő ütköző érdekekkel kapcsolatos semlegességét illetően.

60 A fentiekre figyelemmel a saját függetlenségét illetően megfogalmazott kételyek alátámasztására a Verwaltungsgericht Wiesbaden (wiesbadeni közigazgatási bíróság) által előterjesztett tényezők önmagukban nem lehetnek elegendőek annak megállapításához, hogy e kételyek megalapozottak, és hogy ez a bíróság nem független, az azon jogrendben előírt többi szabály ellenére, amelybe ez a közigazgatási bíróság tartozik, továbbá amely szabályok a függetlenségének biztosítására irányulnak, és amelyek közé tartoznak többek között a jelen ítélet 53. pontjában említett szabályok.

61 E körülmények között a Verwaltungsgericht Wiesbadent (wiesbadeni közigazgatási bíróság) a jelen ügyben az EUMSZ 267. cikk értelmében vett „bíróságnak” kell tekinteni. Ebből következik, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadható.

62 Pontosítani kell, hogy ez a következtetés nem érinti az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdés elfogadhatóságának vizsgálatát, amely kérdés – mint olyan – elfogadhatatlan. Mivel ugyanis ez a kérdés magának az EUMSZ 267. cikknek az értelmezésére vonatkozik, amely nem jut szerephez az alapjogvita rendezésében, az említett kérdésben kért értelmezés objektíve nem szükséges a kérdést előterjesztő bíróság által meghozandó határozathoz (lásd ebben az értelemben: 1998. május 25-i Nour végzés, C-361/97, EU:C:1998:250, 15. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről

63 Előzetes döntéshozatal iránti kérelmében a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ a Bíróságtól, hogy a 2016/679 rendelet 4. cikkének 7. pontját akként kell-e értelmezni, hogy egy tagállam szövetségi tartományi közgyűlése petíciós bizottságának az e rendelkezés értelmében vett „adatkezelőnek” kell minősülnie, továbbá hogy ily módon az e bizottság által végzett személyesadat-kezelés e rendeletnek – és különösen a rendelet 15. cikkének – a hatálya alá tartozik.

64 E kérdés megválaszolásához elsősorban emlékeztetni kell arra, hogy az említett 4. cikk 7. pontja a következőképpen határozza meg az „adatkezelőt”: az a természetes vagy jogi személy, közhatalmi szerv, ügynökség vagy bármely egyéb szerv, amely a személyes adatok kezelésének céljait és eszközeit önállóan vagy másokkal együtt meghatározza.

65 Ily módon az „adatkezelő” fogalmának a 2016/679 rendeletben szereplő meghatározása nem korlátozódik a közhatalmi szervekre, hanem – amint azt a cseh kormány hangsúlyozza – kellően tág ahhoz, hogy magában foglaljon minden olyan szervet, amely a személyes adatok kezelésének céljait és eszközeit önállóan vagy másokkal együtt meghatározza.

66 Másodsorban Hessen tartomány azon észrevételeit illetően, amelyek szerint egy közgyűlési bizottság tevékenységei – a 2016/679 rendelet 2. cikkének (2) bekezdése értelmében – nem tartoznak az uniós jog hatálya alá, emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróságnak a 95/46 irányelv 3. cikkének (2) bekezdésére tekintettel már volt alkalma pontosítani, hogy mivel ez az irányelv az EK-Szerződés 100A. cikkén (jelenleg, módosítás követően EK 95. cikk) alapul, e jogalap alkalmazásának nem előfeltétele a tagállamok közötti szabad mozgással való tényleges kapcsolat fennállása az e jogalapra alapuló jogi aktusban említett helyzetek mindegyikében, valamint hogy „a[z uniós] jog hatályán kívül eső tevékenységek” kifejezést nem célszerű akként értelmezni, hogy az olyan hatállyal bír, amely annak az

eseti alapon való vizsgálatát tenné szükségessé, hogy a szóban forgó konkrét tevékenység közvetlenül érinti-e a tagállam közötti szabad mozgást (2003. november 6-i Lindqvist ítélet, C-101/01, EU:C:2003:596, 40. és 42. pont).

67 Még inkább igaz ez a 2016/679 rendelet esetében, amely az EUMSZ 16. cikken alapul, amely értelmében a természetes személyeknek az uniós jog alkalmazási körébe tartozó tevékenységeik során a személyes adataiknak a tagállamok által végzett feldolgozása tekintetében történő védelmére, valamint az ilyen adatok szabad áramlására vonatkozó szabályokat az Európai Parlament és az Európai Unió Tanácsa állapítja meg, és amely rendelet 2. cikkének (2) bekezdése lényegében megfelel a 95/46 irányelv 3. cikke (2) bekezdésének.

68 Harmadsorban e rendelet 2. cikke (2) bekezdésének a) pontját – mivel az a rendeletnek a 2. cikk (1) bekezdésében igen szélesen meghatározott hatálya alóli kivételt képez – megszorítóan kell értelmezni.

69 Kétségtelen, hogy a Bíróság hangsúlyozta lényegében, hogy a 95/46 irányelv 3. cikke (2) bekezdésének első francia bekezdésében példálózó jelleggel említett tevékenységek (azaz az Európai Unióról szóló szerződés V. és VI. címében megállapított tevékenységek, valamint a közbiztonsággal, a védelemmel, a nemzetbiztonsággal és a büntetőjog területeire vonatkozó tevékenységekkel kapcsolatos feldolgozási műveletek), minden esetben az állam vagy az állami hatóságok sajátos tevékenységei, valamint hogy ezek a tevékenységek az említett rendelkezésben előírt kivétel hatályát hivatottak meghatározni úgy, hogy e kivétel csak az ott így kifejezetten említett vagy ugyanezen kategóriába tartozónak tekinthető tevékenységekre alkalmazható *(ejusdem generis)* (2003. november 6-i Lindqvist ítélet, C-101/01, EU:C:2003:596, 43. és 44. pont).

70 Ugyanakkor az, hogy egy tevékenység az állam vagy valamely közhatalmi szerv sajátos tevékenysége, nem elegendő ahhoz, hogy ezt a kivételt automatikusan alkalmazni lehessen erre a tevékenységre. Ennek a tevékenységnek ugyanis szerepelnie kell az említett rendelkezésben kifejezetten említett tevékenységek körében, illetve azt az e tevékenységekkel azonos kategóriába tartozónak kell tudni tekinteni.

71 Noha a Hessen tartomány közgyűlésének petíciós bizottsága által végzett tevékenységek kétségtelenül közhatalmi jellegűek, és e tartomány sajátos tevékenységeit képezik – mivel ez a bizottság közvetetten hozzájárul a közgyűlés tevékenységéhez –, ez nemcsak azon nem változtat, hogy ezek a tevékenységek egyszerre politikai és közigazgatási jellegűek, de azon sem, hogy a Bíróság rendelkezésére álló iratokból egyáltalán nem tűnik ki, hogy az említett tevékenységek a jelen ügyben megfelelnek a 2016/679 rendelet 2. cikke (2) bekezdésének b) és d) pontjában említetteknek, illetve hogy azokat e tevékenységekkel azonos kategóriába tartozónak lehetne tekinteni.

72 Negyed- és utolsósorban, a 2016/679 rendelet – különösen annak (20) preambulumbekezdése és 23. cikke – semmilyen kivételt nem ír elő a közgyűlések tevékenységeit illetően.

73 Következésképpen, amennyiben Hessen tartomány közgyűlésének petíciós bizottsága önállóan vagy másokkal együtt meghatározza a személyes adatok kezelésének céljait és eszközeit, ennek a bizottságnak a 2016/679 rendelet 4. cikkének 7. pontja értelmében vett „adatkezelőnek” kell minősülnie, ekként pedig a jelen ügyben alkalmazni kell rá a rendelet 15. cikkét.

74 A fenti megfontolások összességéből következik, hogy a 2016/679 rendelet 4. cikkének 7. pontját akként kell értelmezni, hogy amennyiben egy tagállam szövetségi tartományi közgyűlésének petíciós bizottsága önállóan vagy másokkal együtt meghatározza a személyes adatok kezelésének céljait és eszközeit, ennek a bizottságnak az e rendelkezés értelmében vett „adatkezelőnek” kell minősülnie, és ily módon az e bizottság által végzett személyesadat-kezelés e rendeletnek – és különösen a rendelet 15. cikkének – a hatálya alá tartozik.

A költségekről

75 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

A természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2016. április 27-i (EU) 2016/679 európai parlamenti és tanácsi rendelet (általános adatvédelmi rendelet) 4. cikkének 7. pontját akként kell értelmezni, hogy amennyiben egy tagállam szövetségi tartományi közgyűlésének petíciós bizottsága önállóan vagy másokkal együtt meghatározza a személyes adatok kezelésének céljait és eszközeit, ennek a bizottságnak az e rendelkezés értelmében vett „adatkezelőnek” kell minősülnie, és ily módon az e bizottság által végzett személyesadat-kezelés e rendeletnek – és különösen a rendelet 15. cikkének – a hatálya alá tartozik.

Aláírások